

Új történet
a Brayshaw fiúk
világából!

BE MY BRAYSHAW

a Brayshaw-leckék

„Imádtam, hogy minden kedvencem visszatért,
de ezúttal Captain és Victoria a főszereplők!”

– *Cali Gals Book Boyfriends*

*fine
selection*

MEAGAN BRANDY

MEAGAN BRANDY

BE MY BRAYSHAW

a Brayshaw-leckék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

Victoria

A HALK KOPOGÁSRA KINYITOM A SZEMEMET, és a repedezett mennyezetről az ajtóra pillantok.

Maybell, az elmúlt három évben az otthonomként szolgáló leányotthon vezetője belép a szobába, a homlokát barázdáló ráncok minden lépéssel egyre mélyebbnek hatnak. A másik ágyhoz lép, és gyengéden megkocogtatja a lábával, hogy magára vonja a szobatársam figyelmét.

A szobatársam felnéz a magazinjából, és lehúzza a füléről a fejhallgatót.

– Nira, miért nem sétálsz egyet? – utal rá burkoltan Maybell, hogy kopjon le, ahelyett, hogy nyíltan kimondaná.

Ezzel a finom módszerrel kerüli el a szófogadatlan, lázadó tinédzser lányok ellenszegülését.

Nira felém pillant, majd egy szemforgatással kísért hatalmas sóhaj közepette kivonul a szobából.

Maybell gondterhelt horkanással leül mellém az ágyra.

– Ezek a lányok a sírba tesznek.

– Megértem – felelem. – De elmennél, ha lehetőség lenne rá?

– Ó, higgy nekem, gyermekem, elmehetnék, ha akarnék. – Vigyorog, és a szarkalábak elárulják a korát. – Nem tartanak pisztolyt

a fejemhez, hogy maradjak. De, hogy válaszoljak a kérdésemre, nem, semmi pénzért nem mennék el innen. – Egy pillanatra elhallgat, majd reménytelenül folytatja. – Szeretnék segíteni a következő generáció gondozásában, amíg még tudok.

A következő generáció.

Hát persze.

A Brayshaw fiúk a város vezetői. Testvérek, akiket ugyan vér nem köt össze, de minden más szempontból egy család. Maybell az elmúlt tizennyolc évben róluk gondoskodott, előttük pedig a szüleikről.

A „következő generáció” azonban nem a három sráca utal, hanem a Brayshaw család legújabb tagjaira. Az egyik még meg sem született, de egészségesen növekszik az édesanyja szíve alatt, a másik pedig alig hároméves.

Egy kislány, akinek a létezéséről jelenleg csak egy maréknyi ember tud. Captain Brayshaw lánya. Akit nemcsak a születési jogán őt megillető helytől tartottak távol, hanem a saját apjától is. Captain hónapokkal a születése után szerzett csak tudomást róla, és azonnal a felkutatására indult.

Meg is találta, de az ő világuk bonyolult hely, és a kizárhatatlan fenyegetések túl nagy kockázatot jelentettek a kislány azonnali hazatérésére. Egy Brayshaw-t azonban senki sem tarthat örökre távol a gyermekétől. Végül az évtizedes hatalmi csatározás a Brayshaw és Graven család között a jó győzedelmeskedésével zárult.

Zoey Brayshaw végre otthon van, ahol lennie kell.

Véglegesen.

De nekem erről semmit sem szabadna tudnom.

Sem a kislány létezéséről, se a hazahozatalának nehéz körülményeiről.

Legalábbis még nem.

Egészen ma estig, mikor Maddoc és újdonsült felesége, a Brayshaw név igaz, rég elveszett örököse, Raven Carver, haza nem érnek.

Raven épp csak tudomást szerzett a testvéréről.

Rólam.

Ez olyan titok, amit kislánykorom óta őrzök, mert senkivel sem oszthattam meg. Mostanáig.

Ráleltem a nővéremre, megismerkedtem vele, ugyanabban a nevelőotthonban laktunk, és én úgy döntöttem, tartom a számat. De hat héttel ezelőtt Raven magától is rájött az igazságra.

Egy apától származunk, akire egyikünk sem büszke, aki a Brayshaw-k ősellensége és egyben a Graven család feje, Donley Graven. Egy alávaló ember, aki igyekezett tönkretenni ezt a várost és a lakóit, akik egykor hittek benne.

Tizennyolc évvel ezelőtt mindkettőnk édesanyját megerősszakolta, egyetlen céltől vezérelve. De mikor kiderült, hogy egyik baba sem fiú, aki egy napon a helyébe léphetne, úgy döntött, nem éri meg foglalkozni velünk.

Donley megpróbálta rábírní anyáinkat az abortuszra, de mindketten elmenekültek, még mielőtt végigvihették volna rajtuk a procedúrát. Az eltűnésük is Donley javát szolgálta, mert így az igazság nem derülhetett ki.

Azonban sok minden történt azóta. Donley hazugságai napvilágot láttak, és a halálával a neve és a birodalma is odalett.

Mert mindenki megfizet, aki felbőszít egy Brayshaw-t.

Ha egyvel kikezdesz, az összessel kikezdesz.

Nagyot sóhajtok.

Ma kellene kiköltöznom ebből a házból, egyenesen át a birtok végében álló Brayshaw-villába, melyre sötét paplant von az ezernyi magas, árnyas fa, hogy megvédje a ház lakói lelkében rejlő sötétséget. Vagy talán épp ellenkezőleg, hogy bent tartsa a kívülállóknak elől eltitkolt fényt.

Mert *van* ott fény, gyengédség és gondoskodás, de ezt soha senki sem feltételezné, mert ebből semmit sem mutatnak a külvilágnak.

Részen ez az oka, hogy az otthonuk csakis nekik fenntartott hely. A körön kívüliek a közelébe sem mehetnek, nem láthatják, nem léphetnek be.

Én számos alkalommal jártam már benne... mert megengedték.

Először Raven parancsára, amitől a fiúk nem voltak elragadtatva. De aztán megváltoztak a dolgok.

Az erős négyesből gyengécske ötös lett. Nem tartoztam közéjük, de elfogadták a jelenléteimet.

Vajon ezúttal is átlépek a küszöböt?

Lenyelem a torkomban növekvő gombócot, és Maybellre nézek.

Sötét tekintete az enyémet fürkészi, egy helyeslő pillantással alátámasztja a feltételezéseimet. Semmi sem kerüli el a figyelmet.

– Elég hosszan halogattad már, lányom – mondja megrovón, de harag nincs a hangjában. Magamba roskadok tőle. Maybell komoly ábrázattal néz rám, egy csipetnyi gyengédség azonban csillog a szemében.

– Menj, Tor. Minél előbb megtörténik, annál előbb véget ér.

– Annál előbb küldenek csomagolni.

– Annál *gyorsabban* bocsátanak meg – vág vissza Maybell.

Keserű nevetéssel hátravetem a fejemet.

– Aha, naná. – Nagy nehezen felállok. – Mert arról híresek, hogy megbocsátanak a kívülállóknak.

– Te nem vagy kívülálló.

– De Raven sem vagyok – nézek Maybellre. – Lehet, hogy már nem szimplán a szőke vagyok az otthonból, de nem is ő vagyok. A srácok ezt... nem fogják megérteni.

És okuk sincs megpróbálni.

– Raven meg fogja – biztat Maybell. – És lassan mind követik majd.

– Mi van, ha mégsem?

– Akkor ráveszed őket. – Maybell feláll velem szemben.

Ráveszem. Aha.

Mert az olyan egyszerű.

Szeretnék, de nem tudok nevetni. Mintha bárki is rá tudná venni Raven Carvert, vagyis Raven *Brayshaw-t*, hogy olyasmit tegyen, amit nem akar.

Naná.

Nagy levegőt veszek, és állom Maybell tekintetét. Kisvártatva a napalín át kilépek a bejárati ajtón, és elindulok a villához vezető földúton. Egyre mélyebbre merészkedek a fák közé, és amint megpillantom az épületet, letérek az ösvényről.

Raven és Maddoc egy hónapja házasodtak össze, és elmentek egy mini vakációra, hogy kipihenjék a sok szarságot, amin keresztülmentek ahhoz, hogy végül oda jussanak, ahol most vannak: a város élére.

Ezalatt én újra azzá a láthatatlan, magányos megfigyelővé váltam, aki azelőtt voltam.

Korábban ez könnyen ment. Világéletemben csendes voltam, sosem társasági ember, szándékosan kerültem a hasztalan csevegést, ami révén sikeresen elkerültem a kéretlen barátságokat is. A tény, hogy az otthon lakói is a Brayshaw High-ba járnak, azt jelenti, hogy sikeresen elvegyülhettem, és nem lógtam ki rút kiskacsaként a hatttyúk közül. Mindenki megszokta már a kevésbé „makulátlan” lányokat maga körül.

Tudom és értékelem, hogy senki sem bajlódik egy szőke picásával, akinek cicás tusvonal van a szeme körül és piros rúzs a száján, mivel a makulátlanság, a tökéletesség és az egy kaptafára készült személyiségek betegesen kívánatosak errefelé.

Most azonban már nehezebb újból annak lenni, akivé az ideérkezésemkor önmagam meggyőződéssel váltam, és erőlködnöm kell miatta.

Többé már nem vonzó magányos életet élni.

És ezt felismerni óriási pofon volt.

Néhány napnyi visszahúzóódás után kezdtem türelmetlenné válni, és nem bírtam tovább, bármennyire erősen próbálkoztam. Ekkor jöttem rá, hogy nincs visszaút. Noha világéletemben tudtam kontrollálni magam, ez most véget ért.

Ami annak indult, hogy jóvátegyem a segítségével elkövetett bűnököt, valahogy sokkal többé vált, akaratomon kívül.

Az ámulatomból vágy lett, a vágyból szükség, és innen már nem volt visszaút. A lehetőségek kibontakoztak, mélyen gyökeret eresztettek, és beásták magukat a földbe körülöttem. Nem maradhattam távol, ezért egyezséget kötöttem a saját kicseszett elmémmel, és mint korábban, ismét elbújtam.

Ahogy most.

De Raven felhívott. Hazaért, és ő teljesen más, mint Captain.

Captain keres engem, fürkészi az udvart, akárhányszor elmegy a nevelőotthon mellett, és kétségem sincs afelől, hogy ha meglátna, megállna, ezért gondoskodtam róla, hogy ne lásson.

Captain türelmes, vagy legalábbis kényszeríti magát, hogy az legyen.

Raven a szöges ellentéte.

Ő idejön, egyenesen besétál a lányotthonba, és kirángatja a seggemet az ajtón, még ha csak azért is, hogy a verandán lógjunk együtt.

Egy mély levegővétellel megpróbálom lenyugtatni magam.

Mindent egybevetve is – tudva, hogy ki támadt Ravenne fiatalokorában, tudva, hogy akkor én is ott voltam, tudva, hogy Donley mindkettőnk biológiai apja, tudva, hogy Ravenne anyja egy kibaszott pszichopata volt – ez a mostani helyzet rémiszt meg leginkább.

Ez az a pillanat, amitől leginkább rettegetem. Egy pusztítóan bonyolult titok felfedésétől.

– Megint az árnyékban húzod meg magad?

A kéjes, rekedt hang a bordáim köré fonódva kiszorítja belőlem a szuszt. A szívverésem felgyorsul, felkiáltva megpördülök.

A kócos, szőke hajú, türkiz szemű Captain mered rám, szája sarkában halvány vigyor játszik.

Basszus!

Lassú léptekkel közelít felém, a lába alatt gallyak ropognak. Minden reccsenéssel egyre hevesebben ver a szívem.

A gerincem megfeszül, hátrálni kezdek, míg a vállam egy fába nem ütközik. Olyan szorosan lapulok hozzá, hogy egerutam sem marad.

– Szia – nyögöm ki egy végtelennek tűnő pillanat után.

Captain szája sarka magasabbra húzódik, és alaposan szemügyre veszi az arcomat, mintha meggyőződne róla, jól emlékszik-e rám.

– Szia – utánoz. – Miért bujkálsz a gyümölcsöskertemben?

– Maybell szólt, hogy Ravenne hazajött – felelem.

Captain szórakozottan biccent.

– Ma vagy egy hete mondta ezt neked?

– Mi? – Bakker!

Halkan kuncogva még egy lépést tesz felém, a mellkasa súrolja az enyémet.

– Azt hitted, nem veszem észre? – suttogja. – Hogy hagylak az árnyékban bujkálni, leskelődni?

Picsába.

Megnyalom a számat, Captain tekintete az ajkamra szegeződik.

– Kerültél engem – vádol meg, ismét a szemembe nézve. – Miért?

– Dehogyan kerültelek.

– Hazudós vagy.

Az bizony...

– Captain. – Azonnal elhallgatok, ahogy még közelebb csúszik. A nyakamra teszi a kezét, a hüvelykujjával felemeli az államat, csábító ajkát csak néhány milliméter választja el az enyémtől. – Az ágyamban feküdtél, és álmodban letapiztál – szól érdes hangon, szeme kékje egyre sötétebb árnyalatot ölt, a zöld szinte teljesen eltűnik belőle. – És beszéltél is. – Lassan elmosolyodik, a hangja elmélyül, és egész a gyomromig hatol. – Az volt a kedvenc részem.

Nagyot nyelek, a testem elernyed a fának dőlve.

El kellene löknöm magamtól.

Néhány másodpercig tökéletes nyugalomban áll, majd megszólal.

– Most jön az a rész, hogy megkérsz, csókoljalak meg, Csipkerózsika.

A mellkasához emelem a kezemet, szeretném eltolni magamtól, de cserben hagy az akaratom. Inkább magamhoz húzom. Forró, mohó ajkak csapnak le az enyémre, és megfélekedezve a következményekről, visszacsókolom.

Érte bármit, üvölti a tudatalattim.

Finoman megharapja az alsó ajkam, és egy morgással elhúzódik tőlem, még mielőtt belemelegedne.

Oldalra biccentett fejjel, rekedt hangon felnevet.

– Tudtam – ismeri el, és megnyalja a szája sarkát.

Elalélva megköszörülöm a torkomat.

– Mit tudtál?

– Hogy akarsz engem – jelenti ki magabiztosan. Egy leheletnyit hátrahúzódik, és a kézfejjével végigsimít a nyakamon. – Ugyanúgy, ahogy én akarlak téged. – Újra a szemembe néz, ezúttal parancsolóan. – Ismerd el.

Arcul csap a valóság, levegőt is alig kapok.

Mit tettem?

Hetek, sőt hónapok óta perzselő vonzalom van közöttünk. Sosem mondta ki, de rajtakaptam, ahogy bámul, na, nem mintha megpróbálta volna titkolni. Beszéltünk ugyan, de sose többet a szükségesnél. Lógtunk együtt, de kettesben, Raven és Maddoc esküvőjét leszámítva, sosem voltunk.

Egyikünk sem tudott aludni, és mindketten az erkélyen kötöttünk ki, a csillagokat bámulva. Kellemes volt a csendben ücsörögni vele, így

amikor szólt, hogy megnéz egy filmet, meghívásnak vettem, és követtem a szobájába.

Az ágyában aludtam.

Nem vettem észre, hogy álomban hozzáértem, és noha híres vagyok arról, hogy beszélek álomban, Captain azóta sem említette. Igaz, alkalma sem volt rá.

Ahogy mondta, kerültem őt, de teljesen más okból, mint hiszi.

Nagyot nyelek, és a fejemet rázva, lazán felelek neki.

– Alig ismerlek. – Magától jön a hazugság, és az ezt követő igazság szintén: – Te pedig egyáltalán nem ismeresz engem.

Captain nem riad meg. A tekintete perzselő és magabiztos.

– De szeretnél megismerni, ahogy nekem is meg kell ismernem téged. Előnt a forróság a szavaitól.

Meg kell ismernie...

A szikra lángra kap, és a combomba vájom a körmeimet.

– Nem fog tetszeni, amit majd láatsz.

– Már most is eléggé tetszik, és nem arra kérek, hogy minden kis titkodról számolj be, noha te már ismered az én legnagyobb titkomat.

Basszus.

Apró mosollyal a száján folytatja:

– Mindennap itt voltál, szépségem. Láttad őt. A lányomat.

Megfeszül az állkapcsom, és fontolóra veszem, hogy hazudjak, de úgylátott, nem igaz? Nincs több kapaszkodóm.

Tudtam, hogy eljön ez a pillanat, ezért késleltettem, amíg lehetett.

Ennyi volt.

Kurtán bólintok.

– Szeretnél találkozni vele?

Ledöbbsent a kérdése, a reményteljes tekintete gyomron vág.

Captain Brayshaw. Az erős, de zárkózott testvér. Csendes és racionális, bátor és hűséges, és most itt áll előttem, és arra kér, legyek a világa része, miközben nem is sejtí, hogy már mélyebben benne vagyok, mint ő maga.

Gyűlölni fog engem.

Mind gyűlölni fognak.

– Gyere! – Captain hátralép, de én nem moccanok. – Csak a labdáját kellett volna kivennem a kocsiból. Ne várjuk meg, míg a keresésemre indul.

– Rohadtul. Elkéstél. – Raven vidám hangja harsan fel mögöttem, és ettől még feszültebb leszek. – Megtaláltunk!

Megtalálták? Jajj, ne!

– Apuci!

Ne, ne, ne.

Ne így!

Captain azonnal mögém fókuszál, még hátrébb lép, és ragyogó arccal néz a kislányra, akiről tudom, hogy mögöttem áll. Captain lehajol, és közben még két pár láb hangja üti meg a fülem.

Mind itt vannak.

– Gyere ide, Zo – nyújtja a kislány felé a kezét. – Bemutatlak a barátunknak.

Még levegőt venni is fáj.

Elkapom Raven pillantását, a vonásait kimondatlan kérdések sora homályosítja el, miközben próbálja megérteni a kétségbeesésemet.

Nem így kellett volna történnie.

Egy lehetőségre lett volna szükségem, hogy beszélhessek velük, ahelyett, hogy a képükbe köpök, mert felteszem, hogy ez olyan érzés lesz számukra.

Egy hűség és bizalom uralta világban egy nyakhoz szegezett felhevített penge is kevésbé fáj, mint leleplezni egy hazugot.

Raven lép egyet felém, de a figyelmét eltereli, ahogy a kislány elrobog mellette, és az apja karjaiba veti magát.

– Megvagy! Megvagy! – kiabálja. A mosolya felszabadítóan hat rám, de ez csak egy pillanatig tart, aztán újra fojtogatni kezd a légkör.

Cap mosolyogva pillant felém, de az ábrázatom láttán gyanakvás tölti el. Zoey kedvéért nem lankad a mosolya, és vonakodva ismét felé fordul.

– Zoey. – Cap megpördíti Zoey-t, és ő felemeli a fejecskéjét. – Ő itt...

– Rora! – kiált Zoey izgatottan, a hangja egyszerre nyugtat meg és kavar fel bennem mindent. Izgatottan kiszabadítja magát az apja

karjaiból, és egyenesen felém rohan. Térdre rogyva ölelem magamhoz, ő pedig apró karjait a nyakam köré fonja.

Nem tudom visszatartani a mosolyomat.

Rég találkoztunk, kisbabám.

Akaratlanul lehunyom a szememet, de azonnal észbe kapok. Felnézve Captain tekintetével találom szembe magam.

Lassan feláll.

Súlyos, fenyegető léggör telepszik ránk, Royce és Maddoc közelebb lépnek. Raven azonban nem moccan, zavartan igyekszik feldolgozni a látottakat.

Zoey elhúzódik, hogy rám nézhessen, de az ölelésemben marad.

– Hiányoztál, Rora!

Nagyot nyelve mosolyt erőltetek az arcomra, miközben a feszültség kis híján maga alá gyűr.

– Te is hiányoztál, ZoZo.

Zoey felnevet, a szemé akár az apjáé, és csakis rám figyel.

– Hé, Zoey maci! – szólítja Royce. – Nem eszünk egy kis fagyit?

– Fagyit! – kiáltja Zoey boldogan. – Eszkimó puszi! – Az orromhoz dörgöli az övét, majd futásnak ered.

Leküzdöm a feltörni készülő könnyeket, és felelek neki, ahogy más-kor is tenném.

– És pillangóölelések.

Zoey kacagva követi a nagybátyját.

– Nagyon-nagyon, Rora!

Nagyon-nagyon, ZoZo.

Pusztító némaság követi Zoey és Royce távozását, és érzem, hogy mindenki a következő lépésemre vár, de ugyanúgy nem tudom, mit kéne tennem, ahogy ők sem.

Pont ezt a helyzetet akartam elkerülni.

Beletelik egy percbe, de belenézek az előttem álló áthatolhatatlan szempárba. Captain kimérten hátrál egy lépést.

Vele együtt mozdulok. Felállok, a tekintetem hármuk között cikázik.

Maddoc mereven figyel, míg Raven továbbra is Zoey és Royce után néz. Captain szintén nem veszi le rólam a szemét.

Jeges tekintete belém vág, állkapcsának vonala még élesebbé válik.
– Sajnálom – suttogom. – Nem volt alkalom rá, hogy elmondjam.
– A lányom ismer téged – mordul fel Captain, mintha nem is hal-
lott volna. – Honnan?

Gyors pillantást vetek Ravenre.

– Maria – felelek halkán a nő nevével, aki szociális munkásként
Zoey gondját viselte, míg haza nem jöhetett. – Ő az anyám.

Raven elképed.

– Te tudsz róla?

– Mondtam, hogy a titkok felderítése volt a feladatomban. Emlékszel?

– Mióta? – hördül fel Captain választ követelve. Felé fordulok, de
nem felelek. Közelebb lép hozzám, és sziszegve megismétli a kérdést. –
Mióta. Tudsz. Róla?

– Jóval régebb óta, mint te – vallom be.

Mintha pofon vágtam volna. Megkockáztatom, hogy más válaszban
reménykedett, olyanban, ami nem emel falat kettőnk közé, na, nem
mintha lenne olyan, hogy *kettőnk*.

– Mit jelent a *nagyon-nagyon*? – kérdezi eltávolodva. Semmiféle ér-
zelmet nem látok rajta, még haragot sem, és ez csak ront a helyzeten.

– Pontosan azt, amire gondolsz – mormolom. – Így mondja el ne-
kem... – Elhal a hangom, képtelen vagyok kimondani a szót, így, hogy
Captain engem fürkészt.

Így mondja el, mennyire szeret.

Zoey az egyetlen, aki valaha szeretett.

– Sajnálom – szólok mindegyikükhöz magamba roskadva. – Fogal-
mam sincs, mi mást mondhatnék. – Ravenhez fordulok. – Kérlek, ne
gyűlölj! Elmegyek, nem foglak zaklatni titeket. – Fél szemmel Cap-
tainre pillantok, majd vissza Ravenre. – Csak... kérlek, ne gyűlöljetelek.

Annyi mindent mondhatnék, noha egyik sem javítana a helyzeten,
ezért inkább nem teszem.

– Menj – szól Raven összeszorított fogakkal, és Captain felé sandít.
Kettejük között már olyan mély kötődés alakult ki, hogy szavak nél-
kül is megértik egymást. Raven újra rám emeli a tekintetét. – És ipar-
kodj, Victoria.

Egy kurta biccentéssel és önutálattal telve hátrálni kezdek.

– Számítottam erre, ezért előre becsomagoltam – vallom be. – Pár percet kérek csak.

Néhány lépést teszek csak, amikor Cap megszólal.

– Ez esetben küldünk valakit a holmidért.

Zavarodottan hátrapillantok a vállam felett.

– Egy órán belül már itt fogsz lakni – közli Raven, és megfogja Maddoc kezét, homlokráncolás leplezi el az igazi gondolatait.

Feljük fordulok.

– Azt akarjátok, hogy maradjak?

Raven Captainról újra rám néz.

– Közlöm veled, hogy maradsz – feleli.

Maddoc és Captain összenéznek, majd Raven és Maddoc magunkra hagynak minket Captainnel. Kettesben.

Megvárom, míg hallótávolságon kívül érnek, és ismét előhozakodok egy bocsánatkéréssel.

– Sajnálom, Cap...

– Ne. – A képembe mászva rögtön félbeszakít, de nem hunyászko-dok meg. Nem mutathatok gyengeséget, azt ő sem bírná. Mondani készül valamit, de képtelen vagyok kitalálni, hogy mit. A szeme nem árulkodik semmiről, de amint a jég olvadni kezd a tekintetében, elhú-zódik a fák árnyékából, majd még egyszer visszanéz rám. – Isten hozott itthon, szépségem! – A szavai ridegen csengenek.

Lehet, hogy túl messzire taszítottam a racionális testvért?

Captain szélesre tárja a karját, a Brayshaw-villa valósággal gúnyoló-dik rajtam mögötte.

– Jobb lesz, ha nyitott szemmel alszol, Csipkerózsika.

Hevesen verni kezd a szívem.

Én lettem az ellenség?

Captain feszültséggel teli tekintete azt sugallja, nem szeretné, hogy az legyenek, de mire megbizonyosodhatnék róla, hogy tényleg így érez, eltűnik. A következő pillanatban fontolóra veszem, hogy futásnak erede-k, de a gondolat, ahogy jön, el is száll, mert túl nagy ára lenne hát-rahagyni ezt a helyet.

Elveszítenék mindent, amim sosem volt, de mindig is akartam.

Megkockáztatnám, hogy azok az emberek, akik mellett egy pillanatra úgy éreztem, hogy ami vagyok, az elég, egy életre meggyűlöljenek. Hagyjam nekik, hogy ellökjenek maguktól, mikor épp közelebb kerülünk egymáshoz?

Kurvára ki van zárva.

Kirángattak a rejtékhelyemről, és örülök, hogy megtették.

Elegem van a sötét sarkokból, a láthatatlanságból.

Elegem van, hogy még azelőtt veszíték, hogy esélyem lenne nyerni.

Nem lesz sétagalopp, és meg kell küzdenem a bejutásért, közben Captain – és mindannyian – igyekeznek majd kizárni, de ismerem őket annyira, hogy tudjam, így nyerhetem el a bizalmukat, így akarják, hogy bizonyítsak.

Sosem tisztelnének olyasvalakit, aki csak benyal nekik, aki megváltozik a kedvükért, aki a törött darabkáit beleilleszti az egészbe.

Várják a kihívást, a bizonyítékot rá, hogy ezt akarom.

Várják, hogy megmutassam az erőmet, a bizonyítékot, hogy állom a sarat.

Az igazat akarják. Meg kell győznöm őket, hogy idetartozom.

Idetartozom.

Majd meglátják.

Raven a testvérem, és ez az új otthonom.

Nem lesz könnyű, de készen állok harcolni mindenért, ami ezzel jár.

Ha mázlim van, egy szőke Brayshaw is.

1. FEJEZET

Captain

TUDNOM KELLETT VOLNA.

A vezetéknevem Brayshaw. És míg a kívülállók úgy gondolják, ehhez a családhoz tartozni egyet jelent a könnyű élettel, a valóság egészen más.

Az egész életünk egy harc.

Az enyém, a testvéreimé, Ravené. Mindenkié, akinek egy kis köze is van hozzánk.

Harcolunk az embereinkért, azért, amiben hiszünk, és azért, amit akarunk. Harcolunk azért, amiről úgy véljük, minket illet. Az irántuk érzett szereteten és hűségen kívül egyetlen kurva dolog sem könnyű.

Pontosan ezért, amikor a hosszú combú, makacs, dús ajkú szőkeség be-libbent a világunkba, tudhattam volna, hogy nem árt távol maradni tőle, annak ellenére is, hogy mennyire vonzott magához.

De mennyire, hogy vonzott, a kurva életbe is!

Ellenálltam.

Harcoltam ellene.

Elbuktam.

Megcsókoztam, ahogy az első pillanattól fogva akartam, és a megszállottja lettem.

De a városunk elcseszett hely, és semmi sem az, aminek látszik, ezért hát nem kellett volna meglepődnöm, hogy nem egészen két perccel később egy hazugsággal találtam szemben magam.

Egy megbocsáthatatlan hazugsággal.

Két és fél évvel ezelőtt tudtam meg, hogy született egy lányom. Elrejtették előlem, és mire tudomást szereztem a létezéséről, már két hónapos volt.

Ma megtudtam, hogy a szökeség, akit meg akartam tartani magamnak, már előttem is tudott a lányomról, mégsem szólt egy szót sem.

Ez a szökeség akkor még csak egy idegen volt. Hűséggel tartozott volna nekem? Rohadtul nem, és nekem nem kell semmi, amit nem érdelek ki.

Ez az igazság.

Akkor mégis miért érzem úgy, hogy az árulása döfés a szívembe? Mint-ha máris helye lenne benne.

Pedig nincs.

Sose lesz.

Mert talán akkor még nem tartozott nekem semmivel, de kurvaélet, hogy most már tartozik.

Becsapom a naplóm, és a földhöz vágom, hogy csak úgy puffan. A sötét, üres folyosóra nézek. A folyosóra, ami most már Victoria új szobájához vezet.

Eleinte félt a beköltözéstől, mert csak egy bolond feküdne be a farkasok közé, pláne, ha az egyik már régóta dühös és éhes, nem igaz?

Legalábbis a józan ész ezt diktálná.

Akkor az a kis hazug mégis miért szedte kettesével a lépcsőt, és hogy a francba aludt el ilyen könnyedén, miután figyelmeztettem, hogy tartsa nyitva a szemét?

Megdörzsölöm az arcomat. Az ágy háttámlájának dőlök, és oda se pillantva a Brayshaw-jelképemért nyúlok; egy nehéz sárgaréz bokszerért, amit még hétéves koromban kaptam apámtól.

Alaposan szemügyre veszem a bevésett horgony szimbólumot, ami tökéletes párja a bütykeimre tetováltaknak, és elolvasom a mellé véssett szavakat.

A család a horgony.

Minden Brayshaw életfilozófiája. Átfogalmazva, sose bízz meg valkon senkiben, és ne előlegezd meg a hűséget. Nem kell ugyanabból a vérből származnotok ahhoz, hogy erős egységet alkothassatok.

Bárcsak az áruló szökeség is megértené ezt!

Becsukom a szememet, nagy levegőt véve megpróbálok ellazulni. Egy pillanattal később egy zár halk kattánása üti meg a fületem. Összpontosítva hallgatom a ház ezen szárnyán uralkodó csendet. Először azt hiszem, csak képzelődöm, ami hajnali háromkor gyakran megesik velem, de aztán tényleg csendes dobbanásokat hallok.

Lépteket.

Résnyire kinyitom a szememet, egy másodperccel később pedig Victoria kukucskál be az ajtómon. Csak az egyik szeme látszik, igyekszik a lehető legjobban rejtve maradni.

Arra számított, hogy fekszem vagy alszom, vagy egyáltalán itt sem leszek, ezért amikor megpillant, ahogy a háttámlának dőlve ülök, földbe gyökerezik a lába.

Mozdulatlan vagyok, akár egy vadász, míg ő nyilván azt várja, hogy bármi jelét adjam annak, hogy ébren vagyok.

De hiába vár. Lábujjhegyen hátrál egy lépést, és bekukucskál a szobámmal szemközti nyitott ajtón.

Mintha bármi joga lenne a lányom közelébe menni.

Bátor vagy ostoba?

Előrehajol, a kezét lazán Zoey szobájának ajtófélfájára emeli. Amilyen gyorsan és csendesen csak tudok, felkelek. Még mielőtt beléphetne Zoey szobájába, elkapom, és a testemmel a falhoz szögezem.

Elfojt egy halk kiáltást.

Jól tudja, ki áll mögötte, ezért nem is töri magát, hogy hátranézzen.

Egyre szorosabban markolja a fehér díszlécet. A jobb kezemet az övé alá csúsztatom, míg a másikkal a túlsó oldalon támaszkodom.

Egyikünk sem szól egy szót se.

Megnő körülöttünk a feszültség, a levegő terhessé válik a gyűlölet és a vágy keveredésétől.

Mindketten résen vagyunk.

Victoria kapkodja a levegőt, a válla gyorsan mozog fel és le. Az állkapcsom megfeszül a kezemet simogató lélegzetétől.

Közelebb csusszanok, nem kerüli el a figyelmemet, hogy behajlítja a lábujjait.

Talán fél? Vagy ideges?

Begerjedt?

Megrándul a farkam.

Minimum nyugtalannak kellene lennie.

Tárt ajtókkal vártuk, annak ellenére, hogy ilyesmit nem szokásunk csinálni. Belépett rajta, súlyos hazugságait pedig egy bő kapucnis pulcsi alá rejtette.

Mestere a rejtőzködésnek. Elrejtette magát, a gondolatait, az igazságot.

A füléhez hajlok a számmal.

Talán százhatvanöt centi lehet, míg én százkilencven vagyok, ezért jócskán le kell hajolnom.

Lassan kifújom a levegőt, beteges elégedettség gyúl az ágyékomban, amikor megrándulnak az ujjai.

Minden apró mozdulatom reakciót vált ki belőle.

Hosszú várakozás után megszólalok.

– Mégis mit képzelsz, mit csinálsz?

– Felébredtem, nem bírtam visszaaludni – suttogja. – Gondoltam, ránézek.

A szavai szórakoznak a fejemmel, és felforr a vérem a dühtől, de visszafogom magam. A derekára teszem a kezemet, és közben az jár a fejemben, hogy nem kellene ezt csinálnom.

Victoria megfeszül, de nem ellenkezik, engedi, hogy megpördítsem. Továbbra is a falhoz szögezem a mellkasommal.

Beletelik egy percbe, de végül rám emeli a karamell színében pompázó tekintetét.

Fogcsikorgatva végigsimítom az állkapcsának vonalát, az enyém is megfeszül, ahogy Victoria pupillái kitágulnak előttem. Nekem.

Olyan könnyű lenne kielégíteni, szinte érzem.

Az ajkai dúsak, és mindig rozsdavörösek.

Elfojtok egy nyögést, hagyom, hogy a kezem lejjebb vándoroljon rajta.

Victoria akaratlanul oldalra biccenti a fejét, hogy jobban hozzáférjek a nyakához. A tekintete bizonytalan, de reménytel.

A kulcscontjához érve az ujjaim közé veszem egy selymes, szőke hajtincset, és amennyire csak tudom, ellágyítom a tekintetemet.

Teljesen megnyugszik.

Épp, ahogy akartam.

– Meg akarlak dugni, szépségem – suttogom, a dühtől felgyorsul a pulzusom, mert egyszerre hazudok és mondok igazat. – Kurvára. – Elkerekedik a szeme. – Hetek óta ezen jár az eszem. Állandóan – ismerem el, kicsit meghúzva a puha hajtincset. – Az ágyamba akarlak fektetni, a hajadba túrni, és közel húzni magamhoz a testedet. – A háta mögé csúsztatom a kezemet és így is teszek. Szinte a karjaimba omlik. Az arcomat a nyakába temetem, ő pedig a bicepszembe kapaszkodik. – Végig akarom csókolni a torkodat. Éppen így. – Végighúzom az ajkamat a bőrén, a nyomán csupa libabőr lesz. Egyre szorosabban markol, ahogy egyre feljebb haladok a számmal. A fülcimpájánál túrtörtetnem kell magam, nehogy megízleljem. – Pucéran akarlak látni – mormogom. – *Pucéran* akarok beléd hatolni.

Elvigyorodom a reakciójától. Kapaszkodik a karomba, próbál még közelebb húzni magához, de már így is elég közel vagyok.

Újra a falnak támasztom a tenyeremet, de a testünk továbbra is özszepréselődik. Nincs rajta melltartó, érzem a kemény mellbimbóit a meztelen mellkasomon, és igyekszem nem erre az érzésre figyelni.

– Akarod tudni, mit csinálnék ezután?

Válaszul csak egy halk nyögést kapok.

– Megfordítanálak, és hátulról nyomulnék beléd. – Lélegzet-viszsafojtva biccent. – És amint benned lennék... – A fenekére tapasztom a tenyeremet, mire fészkelődni kezd. – ...és odaszorulnék a feszes kis segged közé, és az izzadságtól csúszós gerinced megfeszülne és homorítana, ahogy végigsimítanék rajta felfelé, megmarkolnám a hajadat, rátekerném az öklömre, és meghúznám. És Victoria, bébi... – Kirázza a hideg a lihegésemtől, a körmeit a karomba vájja. – ...a tarkódra meredve azt képzelném, hogy egy totál *másik szökét* kúrok.

Kővé dermed.

Nem mozdul, levegőt sem vesz, ahogy én sem.

Csapdában tartom, majd egy hosszú pillanat múlva elhúzódok tőle. Ellököm magam a faltól, és jéges tekintettel nézek a szemébe.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Ha nem tudtad volna, a lányom nem csak tőlem örökölte a szőke-ségét – közlöm ridegen. Meredten bámul rám, a tenyere még mindig a falhoz tapad. – Az anyja neve Mallory, és a haja éppen olyan hosszú volt, mint a tiéd. – Oldalra biccentett fejjel, mereven nézek rá, remélve, hogy jéggé dermed. – És éppen ilyen szőke. Talán egy kicsit fényesebb – teszem hozzá érzéketlenül.

De Victoria vérprofi, jó ebben a „leplezzük a valóságot” dologban, és hamar magához tér. Maszk ereszkedik a sötét tekintetére.

– Ha erre van szükséged, hát csináld. – Kihúzza magát, és lép egyet felém. – Szerepjátékot akarsz? Azt akarod, hogy eljátsszam öt egy-két éjszakára? Felőlem. Használj!

Gúnyosan felnevetek. Victoria az ujjával idegesen dobol a combján, de abbahagyja, amint észreveszem.

– Használjalak, mi? – Komótosan a szemébe nézek. – Ezt akarod?

– Hozzászóktam már.

– De nem tőlem.

Leküzdí a zsigeri reakcióját, hogy az arcizmai ne ránduljanak meg, amint visszavágni készül.

– Mondtam, hogy nem érdekel.

Felé mozdulok, de meg sem rezzen, amikor kinyúlok, és a füle mögé simítok egy tincset. Egymás szemébe nézünk, majd néhány pillanattal később a maszkja elmozdul.

Ennek a lánynak kevés önkontrollja van, ha rólam van szó.

Nem lesz nehéz végleg megszabadítani tőle.

Hozzáhajolok, milliméterekre az ajkától megszólalok.

– Victoria Vega... – sóhajtom. A mellkasa megemelkedik egy mély levegővételtől. – Micsoda csinos kis *hazug*.